

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžd/12/2014
Identifikačné číslo spisu:	4012200729
Dátum vydania rozhodnutia:	20.08.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:4012200729.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci žalobcu D., bytom B. Z. proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Nitre, Krajský dopravný inšpektorát Nitra, Piesková č. 32, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: KRPZ-NR-KDI-SK-63/2012 zo dňa 20. júna 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 26S/40/2012-28 zo dňa 24. októbra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre, č. k. 26S/40/2012-28 zo dňa 24. októbra 2013 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. KRPZ-NR-KDI-SK-63/2012 zo dňa 20. júna 2012 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Účastníkom náhradu trov konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Konanie o priestupku

Rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Nitre, Okresného dopravného inšpektorátu č. p.: ORPZ-NR-ODI2-Pr-I 526/2011 zo dňa 9. februára 2012 bol žalobca uznaný za vinného z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len ZP) na tom skutkovom základe, že dňa 7. októbra 2011 v čase od 09.00 hod. do 11.34 hod. v Nitre na ul. Baničova (pri č. 1), nedodrжал pravidlá cestnej premávky ustanovené v zákone č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov a stál s osobným motorovým vozidlom evidenčného čísla: Z., zn. Citroen XM v obytnej zóne mimo vyznačeného parkoviska. Obytná zóna je riadne označená dopravnou značkou informatívnou prevádzkovou "IP 28a" - obytná zóna. Tým porušil § 3 ods. 1 a 59 ods. 3 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov (ďalej len ZCP).

Za tento priestupok mu bola uložená podľa § 22 ods. 2 písm. e) zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v

znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoP“) sankcia - pokuta vo výške 60 €. Zároveň mu bola podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch v spojení s § 1 vyhlášky č. 411/2006 Z. z., ktorou sa ustanovuje paušálna suma trov o priestupkoch uložená povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 16 €.

Voči tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, ktoré žalovaný rozhodnutím č. p. KRPZ-NR-KDI-SK-63/2012 zo dňa 20. júna 2012 zamietol a prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil. Odvolací orgán dospel k záveru, že žalobca spáchal daný skutok tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia o priestupku, t. j. že ako vodič vozidla s ním parkoval v obytnej zóne mimo vyznačeného parkoviska, čo je zakázané ustanovením § 59 ods. 3 ZCP.

II.

Konanie na súde I. stupňa

Krajský súd v Nitre na základe žaloby preskúmal správne konanie a rozhodnutie žalovaného a nezistiac pochybenie žalobu zamietol. V odôvodnení rozhodnutia okrem iného uviedol, že správne orgány správne zistili skutkový stav, vykonali dôkazy v súlade so zákonom a tieto správne vyhodnotili; prijali správny skutkový záver o tom, že žalobca na uvedenom mieste "stál" a nie iba "zastavil" tak, ako to má na mysli § 2 ods. 2 písm. s) zákona o cestnej premávke.

Ďalej krajský súd uviedol, že nebolo možné prisvedčiť ani žalobcovej námietke proti prejednávaniu priestupku prvostupňovým správnym orgánom na pojednávaní v jeho neprítomnosti. Prvostupňový správny orgán je síce povinný konať o priestupku na ústnom pojednávaní (§ 74 ods. 1 priestupkového zákona), môže tak však urobiť aj v neprítomnosti obvineného z priestupku, ak sa tento odmietne dostaviť na ústne pojednávanie, hoci bol riadne predvolaný alebo, ak sa nedostavil bez náležitého ospravedlnenia alebo bez dôležitého dôvodu. Z administratívneho spisu je pritom zrejmé, že žalobca sa na ústne pojednávanie nedostavil, hoci naň bol riadne predvolaný. Svoju neúčast' na ústnom pojednávaní ospravedlňoval až dodatočne dôvodiac zdravotným stavom. Odhliadnuc od toho, že jeho ospravedlnenie nebolo včasné, žalovaný správny orgán šetrením vykonaným prostredníctvom lekárov žalobcu tiež zistil, že na strane žalobcu neexistovali zdravotné dôvody brániace mu zúčastniť sa ústneho pojednávania nariadeného na deň 9. februára 2012. Je preto potrebné konštatovať, že práva žalobcu v priestupkovom konaní uvedeným spôsobom porušené neboli.

Neopodstatnená je tiež žalobná námietka ohľadne nesprávnej výšky pokuty za predmetný priestupok. Priestupok spáchaný žalobcom bol správnym orgánom správne kvalifikovaný ako priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. k) priestupkového zákona, za ktorý je podľa § 22 ods. 2 písm. e) toho istého zákona možné uložiť sankciu vo forme pokuty do 100 €. Žalobcovi bola uložená pokuta vo výške 60 € a už prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí určenie pokuty v uvedenej výške odôvodnil adekvátnym spôsobom.

III.

Odvolanie a vyjadrenie k nemu

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, v ktorom uviedol, že žalovaný správny orgán aj jeho orgán prvého stupňa porušili procesné predpisy pri zabezpečovaní a vykonávaní dôkazov, nedostatočne vykonali dôkazy a nesprávne vyhodnotili skutkový stav. Taktiež nedodrжали zásadu ústnosti pojednávania, keďže na ústne pojednávanie sa nemohol dostaviť zo zdravotných dôvodov. Orgán prvého stupňa termín pojednávania vytýčený na 7. februára 2012 na základe jeho žiadosti preložil len o dva dni, čo bol krátky čas na zabezpečenie právneho zástupcu, avšak náhle ochorel silným infekčným ochorením neumožňujúcim mu dostaviť na pojednávanie. Svoju neprítomnosť ospravedlnil ihneď potom, ako bol zdravotne schopný to urobiť. Správny orgán rozhodol bez jeho

prítomnosti, čím porušil jeho základné procesné práva, neumožnil mu brániť sa pred neoprávneným obvinením z priestupku ani navrhnúť dôkazy, ktoré by preukázali jeho nevinu. Odvolací žalovaný orgán rozhodnutie prvostupňového orgánu potvrdil bez doplnenia navrhnutého dokazovania, čím porušil základné ustanovenia priestupkového konania. Nezákonným postupom žalovaného a orgánu prvého stupňa bol ukrátený na svojich základných procesných a občianskych právach daných zákonom o priestupkoch, zákonom o správnom konaní a Ústavou SR.

Ďalej predložil dôkaz - fotografiu, z ktorej vyplýva, že jeho osobné motorové vozidlo po zastavení (žalobca išiel naložiť do vozidla zimné gumené pneumatiky na prezutie), bolo zablokované neznámym vozidlom, ktoré odišlo až potom, ako bol na mestskú políciu zahlasiť túto prekážku. Keď sa vrátil, na jeho vozidle bolo umiestnené dočasné blokovacie zariadenie príslušníkmi MP. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie, dokazovanie a rozhodnutie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že dodržal zákonom i Ústavou a medzinárodnými predpismi stanovené pravidlá o dokazovaní i priebehu konania. Zo strany žalobcu ide len o účelovú snahu vyhnúť sa právnej zodpovednosti za spáchaný dopravný priestupok. Dodržal i práva žalobcu, pokiaľ prerokoval vec v jeho neprítomnosti.

Navrhol, aby odvolací súd po zistení, že napadnuté rozhodnutie o odvolaní číslo KRPZ-NR-KDI-SK-63/2012 zo dňa 10. januára 2013 (správne má byť 20. júna 2012), je vydané v súlade so zákonom, rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny.

IV.

Konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky
ako súdom odvolacím

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, ďalej len „OSP“, v spojení s § 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 211 a nasl. OSP) a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 OSP odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie. Odvolací súd vzhľadom na ďalej uvádzané skutočnosti nepovažoval za potrebné na prejednávanie veci nariadiť pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 20. augusta 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 250i ods. 2 OSP ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) <. alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže

vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Z obsahu pripojených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ktorými bol žalobca uznaný za vinného z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) ZoP na už uvedenom skutkovom základe.

Podľa § 22 ods. 1 písm. k) ZP, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným spôsobom ako uvedeným v písmenách a) až i) sa dopustí porušenia pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom podľa osobitného predpisu.

Podľa § 3 ods. 1 ZCP, účastník cestnej premávky je povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky ustanovené v tomto zákone.

Podľa § 3 ods. 2 písm. b) ZCP, účastník cestnej premávky je ďalej povinný poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia.

Podľa § 59 ods. 3 ZCP, v obytnej zóne, pešej zóne a školskej zóne vodič smie jazdiť rýchlosťou najviac 20 km.h-1. Pritom je povinný dbať na zvýšenú ohľaduplnosť voči chodcom, ktorých nesmie ohroziť. Ak je to nevyhnutné, vodič je povinný zastaviť vozidlo. V obytnej zóne a pešej zóne je státie vozidiel zakázané, ak dopravnou značkou nie je určené inak. V školskej zóne možno stáť, ak tým nie je obmedzený pohyb chodcov.

Podľa § 22 ods. 2 písm. e) ZoP, za priestupok podľa odseku 1 písm. k) možno uložiť pokutu od 100 €.

Podľa § 2 ods. 1 zák. ZoP, priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 51 zákona ZoP, ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 5 veta druhá zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 1 ods. 1 a 2 zák. č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov, obec je samostatný územný samosprávny a správny celok Slovenskej republiky; združuje osoby, ktoré majú na jej území trvalý pobyt. Obec je právnickou osobou, ktorá za podmienok ustanovených zákonom samostatne hospodári s vlastným majetkom a s vlastnými príjmami. Základnou úlohou obce pri výkone samosprávy je starostlivosť o všestranný rozvoj jej územia a o potreby jej obyvateľov. Obci pri výkone samosprávy možno ukladať povinnosti a obmedzenia len zákonom a na základe medzinárodnej zmluvy.

Odvolací súd preskúmaním predloženého administratívneho spisu zistil, že obec Nitra, kde sa na sídlisku Klokočina nachádza aj Baničova ulica, kde býva aj žalobca, nezabezpečila v duchu citovaného zákona o obecnom zriadení doposiaľ dostatočný počet miest na parkovanie pre jeho obyvateľov. Tento stav podľa informácií a dôkazov vyplývajúcich nielen z prerokúvanej veci je permanentný a vyúsťuje do stavu, v ktorom na parkovanie v obytných zónach nie je dostatok miest na parkovanie a parkujúce autá následne v rozpore so zákazom parkovania mimo vyznačených parkovísk v obytných zónach parkujú na miestach, kde je to formálne v obytnej zóne zakázané. Tak tomu bolo aj v prerokúvanom prípade, v ktorom si žalobca vo večerných hodinách zaparkoval svoje osobné motorové vozidlo Citroen XM evidenčného čísla Z. na miesto, ktoré je podľa fotodokumentácie miestnou komunikáciou susediacou s parkoviskom a sčasti chodníkom, na ktorom žalobca stál v čase spáchania skutku ľavou stranou vozidla o šírke asi 50 centimetrov. Začiatok a koniec príľahlého parkoviska nie je určený presne. Tým formálne naplnil zákonné znaky priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) ZoP.

Zo spôsobu parkovania vozidiel na tomto mieste, ako vyplýva aj z verejne prístupnej stránky www.google.sk/maps/ je zrejmé, že je tu nedostatok parkovacích miest pre osobné automobily, čo rezultuje zo strany vodičov v parkovaní na chodníkoch i miestnych komunikáciách, ktoré ale nie sú označené ako parkovisko. Daný stav je spôsobený dlhodobým ignorovaním stavu mestskými orgánmi, ktorý je represívnym spôsobom, v rozpore so zákonom o obecnom zriadení, sčasti riešený dopravným značením „Obytná zóna“. Takéto dopravné značenie na jednej strane chráni najmä chodcov pred zaberaním miesta na chodníkoch a v ťažko prechodných úsekoch komunikácií a križovatiek parkujúcimi vozidlami, na druhej strane však bráni aj vlastným obyvateľom parkovať tak, aby mohli v súlade so svojimi potrebami užívať motorové vozidlá a tie nemuseli parkovať v pre nich nedostupných alebo ťažko

dostupných vzdialenostiach od svojich bytov, najmä ak sú starší, telesne postihnutí, prevážajú ťažšie veci a náklady, resp. pri iných príležitostiach, pri ktorých potrebujú svoje vozidlá mať dosiahnuteľné na blízku vzdialenosť od svojich príbytkov.

Tu by mala byť, v súlade so zákonom o obecnom zriadení, prvoradou úlohou obce výstavba parkovacích miest, podzemných i nadzemných garáží, podľa počtu obyvateľov v tej-ktorej miestnej časti a najmä podľa počtu vozidiel, ktoré sú v nej zaevidované.

Ak tomu tak nie je, potom až v prípade nesplniteľnosti z objektívnych dôvodov takejto úlohy zo strany obce je namieste a spravodlivé najmä pre svojich obyvateľov pristúpiť k represívnemu postihu tých účastníkov cestnej premávky, ktorí na úkor iných účastníkov cestnej premávky zabierajú viaceré parkovacie miesta, resp. také miesta ignorujú a parkujú tam, kde je to zakázané. Riešiť však nedostatok parkovacích miest obce pre vlastných obyvateľov ich postihom za to, že neparkujú na vyznačených parkoviskách, napriek tomu, že týchto a na nich parkovacích miest, je nedostatok, je nielen nelogické, ale aj nespravodlivé a v rozpore s úlohami obce a ňou zriaďovaných orgánov.

Obec podľa zákona č. 564/1991 o obecnej polícii zriaďuje obecnú alebo v meste Nitra mestskú políciu. Jej základnou úlohou je ochrana obyvateľov pred ohrozením života, zdravia a ich majetku, ale táto podľa uvedeného zákona aj objasňuje priestupky, ak tak ustanovuje osobitný predpis, prejednáva v blokovaní konaní priestupky ustanovené osobitným predpisom a priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky spáchané neuposlúchnutím pokynu vyplývajúceho z dopravnej značky obytná zóna, pešia zóna, školská zóna, zóna s dopravným obmedzením a parkovisko. A tieto dopravné značenia na miestnych komunikáciách opäť preneseným výkonom štátnej správy v doprave zabezpečuje opäť obec, resp. v Nitre mesto Nitra.

Pri prerokúvaní predmetného dopravného priestupku sa odvolací súd, so zreteľom na uvedené, zaoberal predovšetkým otázkou, či konanie žalobcu dosiahlo taký stupeň spoločenskej nebezpečnosti ako vyžaduje zákon o priestupkoch. Nie každé konanie je totiž

priestupkom, aj keď formálne vykazuje znaky skutkovej podstaty priestupku, v danom prípade uvedenej v § 22 ods. 1 písm. k) ZoP.

Odvolací súd so zreteľom k preukázanej situácii a opierajúc sa o vykonané dôkazy správnymi orgánmi dospel k záveru, že stupeň spoločenskej nebezpečnosti konania žalobcu spočívajúceho v zaparkovaní vozidla mimo vyznačeného parkoviska, čo i len sčasti v obytnej zóne, kde to je dopravnou značkou zakázané, nie je priestupkom podľa § 22 ods. 1 písm. k) ZoP z týchto dôvodov:

Nebezpečnosť pre spoločnosť je určovaná najmä významom chráneného záujmu, ktorý bol konaním dotknutý, spôsobom vykonania činu a jeho následkami, okolnosťami, za ktorých bol spáchaný, osobou žalobcu a mierou jeho zavinenia - používajúc v súlade s ustálenou judikatúrou v správnom súdnictve (vo veciach, v ktorých sa ukladajú sankcie) predpisy týkajúce sa trestného práva.

Na mieste, kde žalobca parkoval svoje vozidlo, nie je dostatok parkovacích miest a mestské orgány riešili zatiaľ túto situáciu prevažne represívnymi opatreniami namiesto toho, aby sa snažili o vytváranie nových parkovacích miest a priestorov najmä pre obyvateľov obce v súlade so zákonom o obecnom zriadení. Ak mesto Nitra nezabezpečilo v danej lokalite dostatok parkovacích miest a priestorov, malo by so zreteľom na svoje úlohy v prospech občanov prehodnotiť dopravné obmedzenia v parkovaní vozidiel do času, kedy bude schopné najmä vlastným obyvateľom toto zabezpečiť. To znamená umožniť parkovanie všade tam, kde to neobmedzuje iných účastníkov cestnej premávky, nepoškodzuje majetok obce, miestnu zeleň a nielen formálnym vyhlásením časti obce či mesta za obytnú zónu obmedziť parkovanie i na miestach, kde parkovanie vozidiel nikoho zásadne neobmedzuje, či neohrozuje.

Aj v prerokúvanom prípade je z fotodokumentácie založenej v spise zrejmé, že žalobca zaparkovaným vozidlom nebránil ani prechodu chodcov v danom úseku, ani prejazdu vozidiel, ak by sa napríklad pred

susedný dom musela dopraviť sanitka, hasičské vozidlo, či polícia alebo napríklad vozidlo sťahovacej služby.

Nie je preto podľa názoru odvolacieho súdu logické považovať za priestupok - spoločensky nebezpečné konanie žalobcu, spočívajúce v zaparkovaní vozidla v obytnej zóne na mieste, kde nebránil prechodu, či prejazdu iných vozidiel a účastníkov cestnej premávky, žalobcu, ktorý býva v tomto mieste, je vyše štyridsať rokov vodičom (od roku 1963) a doposiaľ sa dopustil len jediného dopravného priestupku v roku 2008 za menej závažný priestupok obdobnej povahy.

Z priestupkového spisu vyplynulo, že takéhoto priestupku sa mali v daný deň dopustiť viacerí vodiči, nie je však zrejmé, či boli všetci rovnako postihnutí a nielen žalobca, ktorý odmietol vozidlo preparkovať tvrdiac, že nepácha priestupok. Ak by ostatní vodiči postihnutí neboli, pretože včas preparkovali alebo odišli so svojimi vozidlami, resp. uposlúchli pokyn mestských policajtov, bol by takýto postup správnych orgánov navyše v rozpore so zásadou rovnakého trestania uvedenou v citovanom § 3 ods. 5 Správneho poriadku a ďalej by znižoval spoločenskú nebezpečnosť konania žalobcu.

Odvolací súd z týchto dôvodov a v súlade s ustanovením § 2 ods. 1 ZoP, nepovažuje konanie žalobcu v prerokúvanom prípade za také, ktoré by dosahovalo taký stupeň nebezpečnosti pre spoločnosť, aby porušovalo alebo ohrozovalo záujem spoločnosti na bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Odvolací súd dospel k záveru, že parkovanie časťou vozidla na chodníku za daných okolností nie je dopravným priestupkom, ak pre chodcov na chodníku ostane viac než 150cm, čo v prerokúvanom prípade nepochybne bolo splnené. Aj v prípade, ak by správny orgán prerokúvajúci priestupok žalobcu dospel k inému záveru ohľadne spoločenskej nebezpečnosti konania žalobcu, v zmysle § 11 ods. 3 ZoP od uloženia sankcie mohol v rozhodnutí o priestupku upustiť, ak by sa domnieval, že k náprave žalobcu postačí samotné prerokovanie priestupku. Z administratívneho spisu je však zrejmé, že správne orgány, a rovnako ani súd prvého stupňa, svoje úvahy týmto smerom nevedli.

Odvolací súd sa zaoberal i odvolacou námietkou žalobcu súvisiacou s konaním ústneho pojednávania o priestupku 9. februára 2012 a jeho právnym zastúpením na ňom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky si osvojuje záver krajského súdu i správnych orgánov oboch stupňov o tom, že oneskorene (10. februára 2012 podané na pošte) a nie riadne odôvodnené ospravedlnenie, keď navyše vznikli pochybnosti o pracovnej neschopnosti žalobcu v čase, kedy sa malo konať pojednávanie o priestupku (9. februára 2012), ho nemohlo ospravedlniť s takými následkami, ktoré by viedli k odročeniu nariadeného pojednávania.

Na rozdiel od orgánov objasňujúcich priestupok i krajského súdu však najvyšší súd dospel k záveru, že správny orgán prerokúvajúci priestupok v prvom stupni konal v rozpore so základným právom garantovaným ústavou v čl. 46 ods. 1, keď po tom, čo sa žalobca ako účastník konania na ústnom pojednávaní 7. februára 2012 (viď zápisnica z neho založená v administratívnom spise), dozvedel o práve byť právne zastúpený advokátom, prejavil vôľu zvoliť si právneho zástupcu, avšak orgán objasňujúci priestupok odročil pojednávanie na 9. februára 2012 - o necelých 48 hodín, čo odvolací súd, opätovne sa odvolávajúci na zásady platné v trestnom súdnictve aj v správnom práve (pokiaľ sa rozhoduje o uložení sankcie), v ktorom na prípravu pojednávania a obhajoby určí príslušný orgán lehotu najmenej päť dní.

Ak lehotu menej ako dva dni žalobca namietal v odvolaní ako krátku a nedostatočnú na zvolenie si právneho zástupcu a jeho oboznámenie s prípadom a prevzatie prípadu právnym zástupcom, ak bol nepochybne práve začiatkom februára 2012 v ťaživej rodinnej situácii (úmrť matky žalobcu), o ktorej orgán objasňujúci priestupok vedel a je o tom založený doklad v administratívnom spise, javí sa odvolaciemu súdu lehota dvoch dní na zabezpečenie právneho zastúpenia na pojednávaní, ktoré sa malo konať 9. februára 2012, ako zjavne nedostatočná.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil podľa § 250ja ods. 3 OSP tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V.

Trovy konania

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k v spojení s § 224 ods. 1 a 2 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože úspešný žalobca si náhradu trov konania neuplatnil a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nepatrí.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný